STAND DER MAAN

5	. . . . .	NIEUWE MAAN
11	»	EERSTE KWARTIER.
19	»	VOLLE MAAN
27	«	LAATSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.	Laag Water
27	WOENSDAG . . . 's morg.	12-00	's av. 6 00
28	DONDERDAG.	12-51	6-51
29	VRIJDAG	1-42	7 42
30	ZATURDAG	2.33	8-33

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1834. WOENSDAG, DEN 27sten AUGUSTUS. N°. 69.

PARAMARIBO.

ADVERTENTIËN.

De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 29 Augustus 1834. des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *ERF* en daarop staande *GEBOUWEN*, aan de *Hoogestraat*, L^r. D N°. 78 aankomende E. M. NOBLE, thans huisvrouw van S. LYONS.

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Wagewegstraat*, bekend onder L^r. D. N°s. 114 en 115. aankomende C. H. KENSWIL.

19/640 aandeel in de Plantagie *MEERZORG*, gelegen in het gedolven Kanaal van *Tapoeripa*, ter linkerhand in het opvaren tusschen de Plantaadjen *Kleinelust* en *Rees* en *Krop*, met 74 Koppen Slaven, cum annex.

19/640 aandeel in den Grond *VOORZORG*, in de *Motkreek*, met 41 koppen Slaven, waarvan 6 koppen Slaven, cum annex, welke in 1808, 1817, 1818 en 1832 geabsenteerd, werkende op de Plantaadje *Meerzorg*.

19/640 aandeel in de Plantaadje *NIEUZORG*, de gronden *LA SOLITUDE* en *OOSTERHUIZEN*, gelegen in de *Commutaanakreek*, ter regterhand in het opvaren, tusschen de Gronden van de Plantaadjen *de Eendragt* en *Sinabo*, met 105 koppen Slaven, cum annex.

19/640 aandeel in de Plantaadje *BENINENBURG*, in beneden *Commewijne*, met 49 koppen Slaven, cum annex, werkende op Plantaadje *Nieuwzorg*.

19/640 aandeel in de Plantaadje *LANKMOEDIGHEID*, in boven *Cottica*, met 108 koppen Slaven, cum annex, werkende op Plantaadje *Nieuwzorg*, aankomende den Boedel Mr. PIERRE CONSTATYN VEREUL, alles ingevolge inventaris ter *visie*.

Paramaribo, den 23 *Augustus* 1834.

(36559)

Van Plantaadje *Felix* worden bij publieke inschrijving (mits goedgekeurd wordende), te Koop aangeboden:

18 vierkante Balen Schoone KATOEN
1 « « Gede «
3 « « Vuile «

Dezelve liggen ter bezigtiging in de Waag; zullende de inschrijvings-billetten ter Griffie van het Geregtshof tot Vrijdag den 29sten dezer, des morgens ten *negen* uur en aangenomen, en a sdan door Heeren Gecommitteerde Raden geopend worden.

Paramaribo, den 25 *Augustus* 1834

W. C KENNEDY.

Sec. c. s.

(36585)

De ondergeteekende voor eene korte tijd de Kolonie verlatende heeft volgens behoorlijke Procuratie, tot zijne generale Gemagtigde aangesteld deszelfs Echtgenote, D. PRET. *geb. Burger*.

Paramaribo den 27 *Augustus* 1834.

PRET. s. s.

Adj. Onderofficier.

(36588)

☞ De Vendumeester M. A. KEYSER; zal op Vrijdag den 29 dezer, verkoopen: Provisien, Stukgoederen; Zwart Lakensche Rokken, en neger Duffels. — Alsmede een KOFFIJ Breekmolen, alkomstig van Plantaadje *Klein Lunenburg*.

Voorst voor Rekening dien het mogte aagaan, *Een* Pontslading bestaande, in: 45 VATEN SUIKER, door Rivierwater beschadigd, alkomstig van Plantaadje *Picardie*, of te wel zoodanige kwantiteit daarvan als bevonden zal worden te zijn beschadigd, zullende het getal in de Courant van morgen worden gespecificeerd, en de Suiker voor de gegadigdens ter bezigtigens zijn in 's Lands Waaggebouw.

(34166)

Heden ontvingen wij de droevige tijding dat onze geliefde Zoon en Broeder CHRISTOFFEL AUGUST NICOLAAS HIRSCHFELD, in den jeugdigen Ouderdom van 19 Jaren, op de Plantagie *Breukelerwaard*, op eene ongelukkige wijze is verdronken.

Gevende wij daarvan bij dezen kennis, aan Vrienden en bekenden en houden ons overtuigd van hunne deelneming in ons hartgrievend ongeluk.

Paramaribo, den 16 *Augustus* 1834.

Namens, mijne Moeder Broeder en Zuster.

C. L. HIRSCHFELD.

(36586)

SCHEEPSTIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 20sten dezer, Z. M. Brik van Oorlog *PEGASUS*, Kapt. Luit ter Zee J. P. Muller, van Curaçao.

Idem, de Nd. Am. Brik *Fox*, Kapt. C. Saunders, van Boston.

UITGEKLAARD.

Den 21sten, het Schip *de jonge Barend*; Kapt. B R. van Wijk, naar Amsterdam, lading: 300 vaten Suiker en 58 balen schoone Katoen.

Den 22sten, het Schip *de Harmonie*; Kapt. D. Spreeuw, naar Amsterdam; lading: 390 vaten Suiker. 44 balen schoone Katoen; 25 balen vuile dito en 3132 ℔ oud Koper.

Den 23sten, de Nd. Am. Brik *Planet*: Kapt. F. Crane, naar Boston; lading, 180 vaten Malassie.

REMBRAND VAN RHIJN.

Niet minder dan in voortreffelijke helden, die door stoute daden den roem van Nederland krachtdadig handhaalden, heeft ook dat zelfde kleine plekje gronds in kunstenaars uitgemunt, die door hun fiksch penseel en verwonderlijke kunstkracht Holland deden wedijveren, en niet zelden zegepralen boven andere Landen en Koningrijken, welke, op groote vernuften trotsch, zich inbeelden, dat het aardrijk hunne wedergade niet bezat. Onder die alom geroemde en voortreffelijke kunstenaars mogen wij met regt onzen *Rembrand van Rhijn* stellen, een' man, geroemd en bemind Het eerste, om zijne meesterlijke stukken, en het tweede, om zijne brave en ingetogene leefwijze, dat ongelukkig niet dikwerf het geval is met buitengewone vernuften in de schilderkunst. *Rembrand van Rhijn* werd in Holland, aan de rivier den Rijn, den 15den van Wiedemaand, in het jaar 1606, geboren. Zijn vader was molenaar op eenen korenmolen tusschen Leyderdorp en Koukerk, en was een eenvoudig, braaf man, even als zijne moeder, *Neeltje Wilme van Zuidbroek*, eene brave Hollandsche vrouw was. — *Rembrand* was de eenige vrucht van hun huwelijk, en daar de jonge knaap reeds vroeg, tot groote vreugde van zijne ouders, blijken van schranderheid gaf, besloten die goede lieden hem tot den geestelijken stand op te leiden, tot welk einde hij in de beroemde Hollandsche Akademiestad, niet verre van daar, ter schole werd bezorgd. Maar al spoedig openbaarde zich bij hem eene buitengewone drift tot teekenen en schilderen, zoodat hij niet zelden het aanleeren van de taal der Geleerden vergat, en met de teekenpen in de hand den halven dag doorbragt, om voorwerpen naar de Natuur te malen. — Zijne ouders veranderden dus van besluit, en deden hem bij zekeren *Jacob van Zwanenburg*, om de eerste grondbeginselen der teekenkunde te leeren, waar hij bijna drie jaren bleef, en zulke groote vorderingen maakte, dat men met regt vooronderstelde, dat iets groots uit hem zoude geboren worden. — Na eenen korten tijd bij *P. Lastman* te *Amsterdam* doorgebragt te hebben, nam hij het besluit, zich onder het vaderlijke dak verder in die kunst te oefenen. Met meer dan gewonen ijver werkte hij nu voort, en weldra zag men in den te voren niet opgemerkten korenmolen kunstenaars, liefhebbers en kunstkoopers van allerlei rang en stand, welke laatste van de onkunde van *Rembrand* dikwerf gebruik maakten, en, voor weinig zilver stukjes van hem kochten, die daarna met goud betaald werden. — Een van *Rembrands* vrienden, welke als een waar vriend met den jongen schilder omging, maakte hem opmerkzaam, en spoorde hem aan, om zijnen arbeid zelfs in eene der naburige steden te verkoopen, en niet langer aan anderen de wol van zijne schapen te laten. —

Rembrand toog dan zelf met een vervaardigd stukje naar het Vorstelijk 's Gravenhage, en vervoegde zich bij iemand, die bekend stond voor een goed kenner en bezitter van een niet onaanzienlijk kabinet schilderijen. Zeker klopte het hart van den jongen schilder hevig bij deze onderneming; doch een inwendig gevoel van eigenwaarde, zonder trotschheid, gaf moed; en zonder veel woordenwisseling, ontving hij honderd gulden van dezen Heer voor zijn werk. Nu ging er eensklaps een nieuw licht voor *Rembrand* op. — Verrukt over het welgelukken van deze poging, verheugd over het bezit van zulk eene som, spoedde hij zich weder naar zijne ouders; en te vol edele drift, om nu met de trage trekschuit naar huis te varen, besloot hij gebruik te maken van eene soort van postwagen, welke alstoen geregeld van den *Haag* op Leijden reed, en juist gereed stond te vertrekken. Daar zet zich de jonge *Apelles* in een hoekje van den wagen, en stapt aan het Huis den Dijl niet af, waar de voerman gewoon was te pleisteren, maar blijft met zijnen schat op den wagen zitten; welligt overwegende, hoe zeer hij zijne lieve ouders met dit door zijne kunst gewonnen geld zoude verheugen. — Dan hier gebeurde een

aardig toeval. De paarden, gedreven door eene onwraakbare begeerte naar huis en stal, zien naauw de ledige voederkrib voor hunne voeten wegnemen, of rennen, niettegenstaande het geroep van den verschrikten voerman, die op dit gezigt de pleisterplaats verlaat, in vollen draf langs den gewonen weg, welken zij alle dagen afleggen naar Leyden, en houden van zelve stil voor de woning des stalhouders, die verwonderd, wagen en paarden bijna een half uur te vroeg, en zonder geleider, voor zijne deur ziet. — *Rembrand* gunde zich niet veel tijd om dit kluwen te ontwarren; maar verheugd om deze zoo zonderlinge, als onverwachte bespoediging van zijne reis, snelt hij weder ter poorte uit, naar den molen van Koukerk, waar men nog menigmalen om dit voorval hartelijk lachte.

Dit schitterend begin, dat zijne hoop niet weinig voedsel gaf, om eenmaal eene aanzienlijke hoogte als meester in de edele schilderkunst te verkrijgen. — Van lieverlede werd *Rembrand* ook meer algemeen bekend, en meer dan eens werd de jonge schilder naar Amsterdam geroepen, om deze of gene portretten te vervaardigen; en daar hij ondervond, dat die toenmaals zoo handelrijke koopstad hem bijzonder gunstig scheen, zettede hij zich in het jaar 1630 daar als schilder neder, en werd burger van Amsterdam.

Van alle kanten vloeide hem het werk toe, en weldra zag hij zich gezegend met een aantal leerlingen, die hem, volgens het gevoelen van zijnen tijdgenoot, den beroemden *Sandrart*, bijna drie duizend gulden 's jaars opbragten. — Bijzonder vestigde hij zijnen verworvenen roem door eene voortreffelijke schilderij, voorstellende het scheepje van *Petrus*, hetwelk zeer uitvoerig, en, naar het gevoelen van alle kunstkenners, uitmuntend bewerkt was. Vele jaren heeft het de keurige verzameling van den Heer *Jan Jacob Hinlopen* versierd, welke toen Burgemeester van Amsterdam was.

Rembrand was gehuwd met een boerinnetje van het dorp Ransdorp in Waterland, eene goede beminnelijke en niet onbevallige vrouw, welke zelfs schoon was; hij heeft hare beeldtenis doen zien, nevens het zijne, in eene van zijne kunstig geëtste prentjes, welke wijze van in koper te werken, hij op eene bijzondere manier behandelde, doch voor zijne leerlingen zorgvuldig bedekt hield waarvan hij de kennis dan ook met zich heeft ten grave genomen.

Bijzonder vlijtig was *Rembrand* in zijnen kunstarbeid, en meer dan eens heeft men hem, als hij aan het werk was van een groot stuk, zijn maal zien doen met een stuk brood en eenen pekelharing, hetwelk hij alsdan onder de hand nuttigde, en zoo eenvoudig zijn middagmaal nam, om geenen tijd te verliezen. Nimmer zag men hem, althans zeer zelden, in gezelschappen of op openbare plaatsen of vermakelijkheden; want hij rekende den gewonen leeftijd van eenen mensch te kort voor de kunst. Sommigen willen, dat hij, zonder in den zin van het woord gierig te zijn, echter geldzuchtig was, om welke reden zijne leerlingen hem weleens fopten met op den grond van hunne schilderschool stuivertjes of andere geldspecie te schilderen, waarnaar dan *Rembrand* zijne handen terstond uitstak en zich bedrogen zag. — Doch is het niet zeer natuurlijk, als men geld ziet liggen op den grond, of op straat, dat men het opraapt? — En strekt het niet veeleer tot lof van onze spaarzame Voorouders, dat zij, verre van verkwistend geweest te zijn, het kleine penningsken, zoowel als de groote stukken, waardeerden, en niet achteloos op den grond konden zien liggen? — En ten slotte, voegt het wel aan leerlingen, om op zulk eene wijze den draak te steken met hunnen Meester, van wien zij de kunde en bekwaamheid moeten opdoen, om eenmaal hun doel te bereiken? .... Uwe uitspraak zal, als het gevoelen van een braaf en regtschapen hart, aan mijne billijke verwachting, aan de afkeuring, beantwoorden. —

Rijk in uitdrukkingen en voortreffelijke geschilderd, was ook zijn tafereel, waar *Haman* en *Assuerus*, bij *Hester*, ter gast zijn, en waarop de krachtige Dichter *J. van Vos*, welke in dien tijd voor een goed kunstkenner gehouden werd, de volgende regelen vervaardigde:

» *Hier ziet men* Haman *met* Assueer *en* Ester *eten,*
» *Maar 't is vergeefs; zijn borst is vol van spijt en smart;*
» *Hij bijt in* Esters *spijs, maar dieper in haar hart,*
» *De Koning is van wraak en razernij bezeten;*
» *De gramschap van een' Vorst is schrikl ijk, als ze raast;*
» *Die alle mannen dreigt, wordt door een vrouw verbaasd.*
» *Zoo stort men van den top in 't dal der tegenspoeden;*
» *De wraak, die langzaam komt, gebruikt de strengste roeden."* —

Eene uitmuntende kruisdraging van *Jesus* wordt nog van hem gezien onder de keurige verzameling van 's Rijks schilderstukken, op het zoogenaamde Trippenhuis, te Amsterdam, doch de meeste zijner voortreffelijke kunststukken zijn tegen hoogeren prijs naar Italie en Frankrijk gevoerd. Vele zijner geëtste prenten worden hier als dierbare kleinooden door alle bezitters bewaard.

Rijk in roem, stierf hij in den ouderdom van acht en zestig jaar, een heerlijk voorbeeld nalatende voor allen, die zich geneigd gevoelen om in dit kunstvak lauweren te verwerven. Onder zijne uitmuntende leerlingen, welke naderhand een aanzienlijke hoogte bereikt hebben, mogen wij met regt *Jurriaan Ovens* stellen, een voortreffelijk historieschilder, en die, door zijn beroemd nachtlicht, vooral in de schilderij van *Claudius Civilis*, of *de zamenzwering der oude Batavieren*, zoo veel onsterfelijke eer verwierf, dat zijn afbeeldsel niet alleen door *Gerard Douw* uit liefde vervaardigd is, maar hij ook volkomen den naam waardig was van kweekeling van *Rembrand van Rhijn*. —

Welhem, die eens, op Rembrands *spoor,*
Pictura's eerkroon mag verwerven!
Hij licht weer ander glansrijk voor,
En hoedt zijn' naam en roem voor sterven.
Betreed dat spoor, door Deugd!
Op Hollands dierbren grond geboren!
Uw roem strekt 't Vaderland tot vreugd,
En zal ondoofbaar, schittrend gloren,
Zoo lang nog eenig volk op aard'
Beschaving mint, en kunst bewaart.

BELEEFD MAAR KRACHTIG DRINGEND VERZOEK.

Een aantal Pruissen, die zichzelve uit de Fransche gevangenschap hadden vrij gemaakt, en waarschijnlijk hunnen laatsten penning uitgegeven, zagen op eenigen afstand van Guben een welgekleed man rijden. Zoo dra denzelve gewaar werden, gingen zij naar hem toe, en eer hij het nog vermoedde, was hij reeds door dezelve omringd. Een hunner greep het gebit des paards, en sprak den Ruiter dus aan. » Wij zijn geene roovers, maar ons geld hebben wij uitgegeven; wij bidden u dus, ons aan eenige Fransche kroonen te helpen, op dat wij onze reis kunnen vervolgen." Hij bevredigde aanstonds hunnen wensch, en zij smeekten hem, terwijl zij hem beleefd bedankten, nogmaals zeer om vergeving, daar slechts de uiterste nood hen daartoe gedwongen had.

DE MENSCHLIEVENDE FRANSCHE GENERAAL.

Dat zich ook somwijlen teederheid van menschelijk gevoel paart met de dapperheid van eenen krijgsheld, daarvan levert de volgende geschiedenis een treffend bewijs op. Onder de bewoners van het ongelukkige Auerstad trof voornamelijk den Postmeester JONGE, een man, wiens zeldzame menschlievendheid niet genoeg geprezen kan worden, een zeer droevig lot: want hij verloor niet alleen meer dan dertig paarden bij de veertig koetsen en wagens, maar ook eene menigte rundvee, en van linnen, kleederen en andere goederen redde hij volstrekt niets, zoo dat hij in een vrouwengewaad en op bloote voeten naar Naumberg vlugten moest. Bovendien brandde er nog een huis van hem af, dat met eenen grooten voorraad van koorn opgevuld was. Evenwel moest hij acht dagen na den slag weder naar Auerstad terrugkeeren, om dat hij zijnen post niet langer konde laten loopen. Weinig dagen na zijn terugkomst in Auerstad kwam een Fransch Generaal met eenig gevolg over Weimar aldaar aan, en begeerde spoedig verder gebragt te worden. De Postmeester smeekte hem, dat hij nog maar een uur wilde vertoeven, want alsdan eerst zouden er paarden komen, die, zoodra zij een weinig gevoederd zouden zijn, dadelijk weder zouden voorgespannen worden. De Generaal liet zich dit — hoewel ongaarne — wel gevallen. Ondertusschen begaf hij zich in het woonvertrek van den Postmeester en daar hij hier alle kassen en kisten opgebroken en half verbrijzeld vond, zoo vroeg hij verbaasd: Wat dit te beduiden had? — Toen men hem nu verhaalde, hoe verschrikkelijk men den Postmeester behandeld had, werd hij op het diepst getroffen. Met tranen in de oogen trad hij naar de huishoudster en bad, dat zij toch voor hem en zijn gevolg niet vreezen mogte. Zulke geweldadigheden verfoeide hij; ook begeerde hij nu geene postpaarden. Men zou, wilde hij, slechts voor een boerenkar met een paard zorgen, waarop hij zijn gepak kon laten voort voeren, en hij zou met zijne leidslieden den weg wel te voet gaan. — Dit geschiedde. De kar werd met het gepak van den Generaal beladen, en hij zelf ging te voet met zijn gevolg achter zich tot Naumburg, hoe moeijelijk ook de weg in den stikduisteren nacht was.

NEGENTIEN HOUWEN EN NOG NIET GENOEG.

Onder de gekwetsen, die naar Jena gebragt werden, bevond zich een Fransche Huzaar, die negentien sabelhouwen had. Hij had zich, gelijk hij zeide, door een gansch Esquadron Pruisische Huzaren doorgeslagen en het aangeboden pardon verworpen. Daar geene der bekomene wonden hem voor den dienst onbekwaam maakte, zoo wenschte hij niets vuriger, dan weldra geheeld te zijn, om, eer het vrede wierd, de negentien wonden, die hij bekomen, had weder te kunnen teruggeven.

NOODZAKELIJKE WAARSCHUWING.

Toen NAPOLEON zijne intogt in Polen hield, reden hem ook de aldaar zijnde Joden te gemoet. Zij hadden, ter onderscheiding van de Pollakken en Duitschers, eene Turksche kleeding aangedaan, en hoopten in deze kleeding achting in te boezemen. Toen zij nu den wagen, waarin NAPOLEON zat, bereikt hadden, reed een hunner zeer nabij denzelven, en riep den Keizer toe: » Vreest niet, Uwe Majesteit! wij zijn geene Turken, maar slechts Polener Joden!!"

Gelukkig hij, die zonder zorgen,
Het leven dat hij leeft, geniet,
Die, voor het nijdig oog verborgen,
Zijn dagen Slechts verloopen ziet;
Hoe zalig hij, die afgezonderd
Van 't wulpsch gemeen in stilte leeft,
Zich zelven kent, 't Heelal bewondert,
En naar geen beter dagen streeft.

Zonder minnen leeft men niet op aarde,
Zonder minnen is geen g'not van waarde;
Wijl de pligt het minnen ons gebiedt,
Wie niet mint, verdient het leven niet.

Ter Drukkerij van GEBROEDERS SERRES.